

# KONSPEKT ĆWICZEŃ Z PRZEDMIOTU „POSTĘPOWANIE CYWILNE”

SSR DR MARIUSZ ŚLADKOWSKI

29.04.21r. – grupa B

06.05.21r. – grupa A i C

## Temat

„Praktyczne problemy wiążące się z pełnomocnictwem procesowym, interwencją główną i uboczną, przypozwaniami, terminami w postępowaniu cywilnym oraz czynnościami w postępowaniu dowodowym”

1. *Omówienie (na przykładach) problematyki pełnomocnika procesowego i pełnomocnictwa ze szczególnym uwzględnieniem następujących kwestii:*

*a) zdolność postulacyjna,*

Przez **zdolność postulacyjną** należy rozumieć zdolność do osobistego działania w postępowaniu cywilnym.

Jest to przy tym pojęcie zupełnie niezależne od prawa cywilnego materialnego.

Na ten ostatni pogląd wskazuje okoliczność, że brak tej zdolności może wynikać z :

- przyczyn faktycznych (np. głuchota, nieznajomość języka),
- przyczyn prawnych (przymus adwokacko – radcowski).

*b) pełnomocnictwo procesowe radcy prawnego,*

### **Jego podstawy prawne to następujące przepisy k.p.c.:**

Art. 86 Strony i ich organy lub przedstawiciele ustawowi mogą działać przed sądem osobiście lub przez pełnomocników.

Art. 87 § 1 Pełnomocnikiem może być m. rn. radca prawny.

Art. 87<sup>1</sup> § 1 W postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się m. in. w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie radcy prawnego z urzędu.

Art. 89. § 1 Pełnomocnik jest obowiązany przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa wraz z odpisem dla strony przeciwnej. M. in. radca prawny może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa oraz odpisy innych dokumentów wykazujących jego umocowanie.

*c) pełnomocnictwo osoby sprawującej zarząd majątkiem lub interesami strony oraz osoby pozostającej ze stroną w stałym stosunku zlecenia,*

Zgodnie z treścią art. 87 § 1 k.p.c. **pełnomocnikiem może być m. in. osoba sprawująca zarząd majątkiem lub interesami strony oraz osoba pozostająca ze stroną w stałym stosunku zlecenia, jeżeli przedmiot sprawy wchodzi w zakres tego zlecenia.**

Należy sądzić, że za "osobą pozostającą w stosunku zlecenia" można uznać nie tylko przyjmującego zlecenie na podstawie umowy-zlecenia, ale także na podstawie innych umów o świadczenie usług, do których przepisy o umowie-zlecenia stosuje się odpowiednio (art. 750 k.c.). Za daleko idący wydaje się wniosek, że ustawodawca do kategorii pełnomocników zamierzał zaliczyć osoby związane z mocodawcą stosunkiem prawnym zawiązanym na podstawie nazwanej umowy cywilnej, do którego odpowiednio stosuje się przepisy o umowie-zlecenia (np. umowa spedycji - por. art. 796 k.c.). Zdaniem judykatury umowa stałego stosunku zlecenia, obejmująca jedynie reprezentowanie interesów majątkowych zleceniodawcy przed sądami i organami administracji, nie może stanowić podstawy pełnomocnictwa procesowego udzielonego zleceniobiorcy przez zleceniodawcę (uchwała SN z dnia 21 lutego 1992 r., III CZP 4/92, Wokanda 1992, nr 6, s. 4), w szczególności zlecenie prowadzenia w sądzie rejonowym konkretnej sprawy sądowej nie stanowi nawiązania między zleceniodawcą a zleceniobiorcą "stałego" stosunku zlecenia w rozumieniu art. 87 § 1 (uchwała SN z dnia 10 maja 1994 r., I PZP 21/94, OSNP 1994, nr 4, poz. 68).

Należy podzielić przy tym pogląd, że sprawa, w której zarządca ma być umocowany, musi pozostawać w bezpośrednim związku ze sprawowanym zarządem majątkiem lub prowadzonymi interesami majątkowymi strony, w konsekwencji czego zarządca nie jest uprawniony do bycia pełnomocnikiem w sprawach cywilnych dotyczących praw niemajątkowych mocodawcy, w szczególności spraw osobistych, rodzinnych (podobnie SN w

postanowieniu z dnia 7 listopada 1984 r., II CZ 105/84, LEX nr 8646). Zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze (uchwała SN z dnia 21 maja 1991 r., III CZP 41/91, OSNC 1992, nr 2, poz. 28) wyklucza się jako kwalifikację do zastępowania strony zarząd okazjonalny ograniczony tylko do z góry określonych działań, w szczególności osobę powołaną tylko do dochodzenia określonego roszczenia.

*d) pomoc prawna świadczona przez radcę prawnego z urzędu,*

### **Jej podstawę prawną stanowi art. 117 k.p.c.**

§ 1. Strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego.

§ 2. Osoba fizyczna, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

§ 3. Osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaze, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego.

§ 5. Sąd uwzględni wniosek, jeżeli udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie uzna za potrzebny.

W obecnym brzmieniu w/w przepis niezależnie możliwość domagania się przez stronę procesową ustanowienia wykwalifikowanego pełnomocnika przez sąd od uprzedniego uzyskania zwolnienia z kosztów sądowych, utrzymując zarazem odrębność obu instytucji.

Potrzeba udziału w postępowaniu wykwalifikowanego pełnomocnika procesowego, jako niezbędna przesłanka jego ustanowienia dla strony zwolnionej z kosztów, podlega swobodnej ocenie sądu (tak m. in. postanowienie SN z dnia 3 czerwca 1974 r., II CZ 94/74, LEX nr 7511) w całokształcie okoliczności sprawy (jednak przyjmuje się, że uznanie przez sąd udziału takiego pełnomocnika za potrzebny nie podlega ponownej ocenie i jest dla sądu wiążące w braku zmiany okoliczności stanowiących przesłankę przyznania stronie radcy prawnego z urzędu. Udział radcy prawnego w sprawie sąd może w szczególności uznać za potrzebny, gdy strona wnosząca o jego ustanowienie jest nieporadna, ma trudności z samodzielnym podejmowaniem czynności procesowych albo gdy sprawa jest skomplikowana

pod względem faktycznym lub prawnym (por. orzeczenie SN z dnia 23 września 1964 r., II PZ 46/64, LEX nr 852453).

*e) rodzaje pełnomocnictwa.*

Art. 88 k.p.c. Pełnomocnictwo może być albo procesowe - bądź to ogólne, bądź do prowadzenia poszczególnych spraw - albo do niektórych tylko czynności procesowych.

Pełnomocnictwo **procesowe** może być **ogólne** – upoważniające do prowadzenia wszelkich spraw w imieniu strony lub szczególnych spraw bądź niektórych tylko czynności procesowych, albo **szczególne** – do prowadzenia konkretnej sprawy (pełnomocnictwo szczególne wymagane jest w niektórych rodzajach spraw; np. w sprawach małżeńskich - art. 426 k.p.c.).

Pełnomocnictwo **do niektórych tylko czynności procesowych** nie jest pełnomocnictwem procesowym, a zastępująca stronę osoba - pełnomocnikiem procesowym *sensu stricto*.

*2. Omówienie (na przykładach) problematyki interwencji głównej i ubocznej ze szczególnym uwzględnieniem następujących kwestii:*

*a) interwencja główna jako powództwo,*

Art. 75. k.p.c. Kto występuje z roszczeniem o rzecz lub prawo, o które sprawa toczy się pomiędzy innymi osobami, może aż do zamknięcia rozprawy w pierwszej instancji wytoczyć powództwo o tę rzecz lub prawo przeciwko obu stronom przed sąd, w którym toczy się sprawa (interwencja główna).

Celem **interwencji głównej**, jako szczególnego rodzaju współuczestnictwa w sporze, jest zapobieżenie sprzeczności orzeczeń sądowych oraz ułatwienie i przyspieszenie rozpoznawania sporów cywilnych. Interwencja główna dotyczy bowiem sytuacji, gdy **roszczenie interwenienta** – całkowicie lub częściowo – **wyłącza z głównego procesu roszczenie powoda**.

*b) właściwość sądu przy interwencji głównej,*

Dominuje pogląd, że miejscowo i rzeczowo będzie właściwy ten sąd, w którym toczy się spór pierwotny. Zauważyć jednak należy, że każdy ze współpozwanym może, po otrzymaniu pozwu interwencyjnego, podnieść zarzut błędnego oznaczenia wartości przedmiotu sporu (art. 25 § 2 k.p.c.), chociażby zarzut ten nie został podniesiony w procesie pierwotnym. W wyniku sprawdzenia właściwy rzeczowo może zatem okazać się sąd okręgowy, chociażby proces pierwotny zawisł przed sądem rejonowym.

*c) rodzaj współuczestnictwa pozwanych w procesie interwencyjnym,*

### **Spór w doktrynie albowiem występują dwa stanowiska:**

- ponieważ sprawa z pozwu interwencyjnego może toczyć się tylko przy łącznym udziale obu stron procesu głównego, a więc istnieje tu **współuczestnictwo konieczne** (np. H. Mądrzak).

Art. 72 § 2 k.p.c. Jeżeli przeciwko kilku osobom sprawa może toczyć się tylko łącznie (współuczestnictwo konieczne)...

- jest to tzw. **współuczestnictwo nienazwane** ponieważ nie daje się „podciągnąć” pod żaden ze znanych jego rodzajów .

*d) interwencja główna a zawieszenie postępowania w sprawie głównej,*

Choć zasadniczo oba procesy tocząc się niezależnie od siebie to wyrok wydany w procesie interwencyjnym rzutuje na wynik procesu pierwotnego, dlatego też po zawiśnięciu interwencji głównej proces pierwotny powinien ulec zawieszeniu (art. 177 § 1 pkt 2) albo sąd połączy obie sprawy do wspólnego rozstrzygnięcia (art. 219).

*e) interwencja uboczna i jej relacja w stosunku do przypozwania.*

Art. 76 k.p.c. Kto ma interes prawny w tym, aby sprawa została rozstrzygnięta na korzyść jednej ze stron, może w każdym stanie sprawy aż do zamknięcia rozprawy w drugiej instancji przystąpić do tej strony (interwencja uboczna).

Art. 84 § 1 k.p.c. Strona, której w razie niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia przysługiwałoby roszczenie względem osoby trzeciej albo przeciwko której osoba trzecia mogłaby wystąpić z roszczeniem, może zawiadomić taką osobę o toczącym się procesie i wezwać ją do wzięcia w nim udziału (przypozwanie).

**Z interwencją uboczną pozostaje w związku przyzwanie, które ma na celu zabezpieczenie strony przed zarzutem wadliwie przeprowadzonego procesu.**

3. *Omówienie (na przykładach) problematyki terminów w postępowaniu cywilnym ze szczególnym uwzględnieniem następujących kwestii:*

*a) pojęcie i rodzaje terminów,*

**Termin w rozumieniu k.p.c. to data, w jakiej ma być dokonana czynność procesowa, lub okres, w którym czynność powinna być dokonana, by była uznana za skuteczną.**

Terminy procesowe dzielą się na:

- a) ustawowe - oznaczone w ustawie określającej ich początek i długość, nie mogą być one przedłużane ani skracane;
- b) sądowe - wyznaczone przez sąd lub przewodniczącego, który z ważnych przyczyn może je przedłużyć lub skrócić;
- c) umowne - określane umową stron (jedeny przykład to termin umowny dotyczący zawieszenia postępowania na zgodny wniosek stron).

Oprócz wymienionych terminów k.p.c. wyróżnia także terminy czynności organów sądowych i egzekucyjnych, czyli tzw. terminy instrukcyjne, których niezachowanie nie pociąga za sobą bezskuteczności czynności procesowej (wyjątek stanowi art. 341 k.p.c. – zastrzeżony wyrok zaoczny).

*b) rozpoczęcie biegu terminu oraz zasady obliczania terminów,*

Termin sądowy rozpoczyna swój bieg od ogłoszenia w tym przedmiocie postanowienia lub zarządzenia wydanego na rozprawie lub innym posiedzeniu jawnym. Natomiast gdy postanowienia lub zarządzenia wydawane są na posiedzeniach niejawnych, bieg terminu liczy się od doręczenia (z urzędu) ich odpisów.

**Do obliczania stosujemy zasady z k.c. a mianowicie**

Art. 111. § 1. Termin oznaczony w dniach kończy się z upływem ostatniego dnia.

§ 2. Jeżeli początkiem terminu oznaczonego w dniach jest pewne zdarzenie, nie uwzględnia się przy obliczaniu terminu dnia, w którym to zdarzenie nastąpiło.

Art. 112. Termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w

ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca. Jednakże przy obliczaniu wieku osoby fizycznej termin upływa z początkiem ostatniego dnia.

Art. 113. § 1. Jeżeli termin jest oznaczony na początek, środek lub koniec miesiąca, rozumie się przez to pierwszy, piętnasty lub ostatni dzień miesiąca.

§ 2. Termin półmiesięczny jest równy piętnastu dniom.

Art. 114. Jeżeli termin jest oznaczony w miesiącach lub latach, a ciągłość terminu nie jest wymagana, miesiąc liczy się za dni trzydzieści, a rok za dni trzysta sześćdziesiąt pięć.

Art. 115. Jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego.

#### *c) uchybienie terminowi,*

Art. 167 k.p.c. Czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna.

Uchybienie terminowi odnosi się do zawitych terminów ustawowych oraz sądowych i występuje wtedy, gdy dana czynność procesowa nie została dokonana przez stronę w określonym terminie. Skutkiem uchybienia jest bezskuteczność czynności procesowej, która jest automatyczna i następuje *ipso iure*, a więc z mocy prawa, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Wbrew zasadzie wymienionej w art. 167 czynność procesowa podjęta po upływie określonego terminu - w pewnych sytuacjach - wywoła właściwy skutek, np. w razie uzupełnienia zdolności procesowej lub sądowej strony (art. 70 § 1), po upływie oznaczonego terminu, a przed odrzuceniem pozwu (art. 199 § 1 pkt 3).

#### *d) wniosek o przywrócenie terminu,*

Art. 168 § 1. Jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu.

§ 2. Przywrócenie nie jest dopuszczalne, jeżeli uchybienie terminu nie pociąga za sobą ujemnych dla strony skutków procesowych.

Art. 169 § 1. Pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu.

§ 2. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek.

§ 3. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności procesowej.

§ 4. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w wypadkach wyjątkowych.

Wniosek o przywrócenie terminu musi być zgłoszony na piśmie (wyjątek stanowią sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - art. 466 k.p.c.) do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w terminie tygodniowym od ustania przyczyny uchybienia. Jest to ustawowy przywracalny termin procesowy. Termin ten podlega przywróceniu na zasadach ogólnych, od których przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują wyłączenia (uchwała SN z dnia 17 lutego 2009 r., III CZP 117/08, LEX nr 488963).

Wniosek o przywrócenie terminu musi spełniać wymogi pisma procesowego z art. 126, a jego braki formalnie mogą być uzupełniane w trybie art. 130, np. brak uprawdopodobnienia okoliczności uzasadniających wniosek (orzeczenie SN z dnia 18 października 1954 r., I CZ 238/54, OSNCK 1955, nr 2, poz. 44).

Równocześnie z wnioskiem o przywrócenie terminu strona musi dokonać czynności, której uchybiła, np. dołączyć do wniosku pismo procesowe zawierające środek zaskarżenia. Przyjmuje się, że niedopełnienie tego obowiązku stanowi brak formalny wniosku, który może być uzupełniony w trybie art. 130.

*e) orzeczenia wydawane na skutek wniosku o przywrócenie terminu i ich zaskarżalność.*

Wniosek może być rozpoznany na trzy sposoby:

- uwzględnienie wniosku o przywrócenie terminu (niezaskarżalne),
- oddalenie wniosku o przywrócenie terminu (niezaskarżalne ale jego konsekwencją jest wydanie postanowienia o odrzuceniu spóźnionej czynności – zaskarżalnego zażaleniem jako na kończące postępowanie w sprawie),
- odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu gdy jest spóźniony lub niedopuszczalny (niezaskarżalne ale jego konsekwencją jest wydanie postanowienia o odrzuceniu spóźnionej czynności – zaskarżalnego zażaleniem jako na kończące postępowanie w sprawie).

*4. Omówienie (na przykładach) problematyki czynności w postępowaniu dowodowym ze szczególnym uwzględnieniem następujących kwestii:*



*a) przedmiot i ciężaru dowodu,*

Zgodnie z treścią art. 227 k.p.c. **przedmiotem dowodu** są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

**Cieżar dowodu** należy rozpatrywać w dwóch ujęciach:

- w znaczeniu **formalnym** sprowadza się do zasad, według których ustala się, na której ze stron spoczywa ciężar udowodnienia danych faktów (np. art. 6 k.c.),
- w znaczeniu **materialnym** przesądza o konsekwencjach wynikających z nieudowodnienia faktów, z których strona wywodzi skutki prawne (np. art. 232 zd. 2 k.p.c.).

*b) wniosek dowodowy, środki dowodowe i wniosek o zabezpieczenie dowodu,*

**Wniosek dowodowy** powinien wskazywać środek dowodowy oraz tezę dowodową (jaki dowód i na jaką okoliczność).

**Środek dowodowy** to pojęcie wieloznaczne, mogące oznaczać:

- źródło dowodowe,
- czynność dowodową,
- wynik postępowania dowodowego,
- przebieg procesu rozumowania.

**Wniosek o zabezpieczenie dowodu** jest uzasadniony, gdy istnieje obawa, że jego przeprowadzenie stanie się niewykonalne lub zbyt utrudnione, albo gdy z innych przyczyn zachodzi potrzeba stwierdzenia istniejącego stanu rzeczy.

*c) okoliczności podlegające udowodnieniu,*

Co do zasady, za przedmiot dowodu uznaje się fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, a ponadto tzw. zasady doświadczenia życiowego czy nawet w szczególnych wypadkach prawo, zwyczaj lub prawo zwyczajowe.

Pojęcie faktu utożsamia się najczęściej z wszelkiego rodzaju zjawiskami i zdarzeniami oznaczonymi w czasie i przestrzeni, przeszłymi lub współczesnymi oraz stanami psychicznymi, a także stanami świata zewnętrznego.

O tym, które fakty są istotne dla rozstrzygnięcia, decyduje przedmiot postępowania w sprawie, a ściślej przepisy mające do niego zastosowanie (powód przedstawia w pozwie okoliczności, które jego zdaniem kreują dochodzone roszczenie, po czym kwestia ta podlega weryfikacji sądu w świetle przepisów prawa materialnego, mających zastosowanie w sprawie).

Zasady doświadczenia życiowego, w rozumieniu nauki, są ogólnymi sędami o faktach, tworzonymi w oparciu o pewien posiadany zasób wiadomości specjalnych z zakresu nauki, sztuki, techniki i przemysłu. Mają one służyć sądowi przede wszystkim do ustalenia okoliczności faktycznych i do należytej ich subsumcji pod przepisy prawne. Jeśli nie są one ogólnie znane, w tym sądowi orzekającemu, wymagają udowodnienia.

Prawo co do zasady nie powinno stanowić przedmiotu dowodu (*iura novit curia*). Zupełnie wyjątkowo dopuszcza się dowodzenie treści norm prawa krajowego, regulującego specjalistyczne dziedziny, znane stronom postępowania lub tylko jednej z nich.

*d) ograniczenia dowodowe i odmowa dopuszczenia dowodu,*

#### **Na podstawie przepisów k.p.c. nie wymagają dowodu:**

- fakty powszechnie znane, tzw. notoryczne,
- fakty, o których informacja jest powszechnie dostępna (NOWOŚĆ),
- fakty znane sądowi urzędowo (tzw. notoria sądowa), z którymi zdołał się zapoznać w toku urzędowania (np. co do wszczęcia innego procesu), na te fakty jednak przewodniczący powinien na rozprawie zwrócić uwagę stron,
- fakty przyznane w toku procesu przez stronę przeciwną (tzw. sądowe przyznanie faktów), jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem (natomiast bezprzedmiotowe jest tzw. przyznanie okoliczności prawnych sprawy),
- fakty, co których strona przeciwna się nie wypowiedziała, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznanie, jednakże tylko wtedy, jeżeli takie domniemane przyznanie jest uzasadnione wszechstronnym rozważeniem okoliczności sprawy.

#### **Odmowa dopuszczenia dowodu (uwzględnienia wniosku dowodowego) to jego:**

- oddalenie
- pominięcie

*e) dopuszczenie dowodu z urzędu.*

Art. 232 zd. 2 k.p.c. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę.

Działalność sądu z urzędu powinna być podejmowana tylko w uzasadnionych sytuacjach, m.in. w razie bezwzględnej nieważności czynności prawnej, gdy sąd nabierze przekonania, że strony prowadzą proces fikcyjny, gdy w procesie wystąpi strona nieporadna, działająca bez adwokata lub radcy prawnego. Działanie sądu z urzędu jest też dopuszczalne w celu uzupełnienia lub powtórzenia dowodów i pogłębienia dokonanych ustaleń i oceny materiału dowodowego

*5. Rozwiązywanie kazuśów dotyczących problematyki stanowiącej przedmiot ćwiczeń.*

1. Reprezentuje Pan/ Pani z urzędu powódkę Janinę Nowak, która pozwała do Sądu swojego byłego męża Tomasza Nowaka o zapłatę kwoty 70.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za cyt. „zmarowanie jej życia”. Przy pierwszym spotkaniu, po przedstawieniu klientce stanu prawnego dotyczącego prowadzonej sprawy, podejmuje ona decyzję o rezygnacji z dalszego popierania powództwa. W jakiej wysokości należą się Panu/ Pani koszty zastępstwa procesowego z urzędu, kto je poniesie oraz co musi Pan/ Pani zrobić aby je uzyskać?
2. Reprezentuje Pan/ Pani Janinę Nowak, która została pozwana do Sądu, jako sprawczyni wypadku komunikacyjnego na szkodę swojego byłego męża Tomasza Nowaka, o zapłatę kwoty 10.000 złotych tytułem odszkodowania za uszkodzenie auta powoda. Do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej przystąpiło Towarzystwo Ubezpieczeń i Reasekuracji „Nie Bój nic!” Spółka Akcyjna w Warszawie. W toku sprawy interwenient uboczny i powód uzgodnili warunki ugody, której nie akceptuje Pana/ Pani klientka. Czy mogą zawrzeć tę ugodę a jeżeli nie to w jakiej sytuacji byłoby to możliwe?
3. Reprezentuje Pan/ Pani Janinę Nowak, która została pozwana do Sądu, jako sprawczyni wypadku komunikacyjnego na szkodę swojego byłego męża Tomasza Nowaka, o zapłatę kwoty 10.000 złotych tytułem odszkodowania za uszkodzenie auta powoda. W sprawie zapadł wyrok zaoczny przeciwko Pana/ Pani klientce. Jego odpis otrzymała w dniu 12 lutego 2021r., w którym to dniu zapadła na zapalenie płuc i otrzymała zwolnienie lekarskie L4 do dnia 26 lutego 2021r. U Pana/ Pani pojawiła się

w dniu 10 marca 2021r. Twierdzi, że w dniu otrzymania przedmiotowego odpisu miała tak wysoką gorączkę, że była przekonana, iż termin 14 dni na wniesienie sprzeciwu liczy się od dnia ustania jej choroby. Na jakiej podstawie oprze Pan/ Pani wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od w/w wyroku zaocznego?

4. Pozwana Janina Nowak, w dniu 27 grudnia 2020r., z zachowaniem warunków formalnych, po uiszczeniu stosownej opłaty, wniosła do Sądu Rejonowego w T. o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji od wyroku, o wydaniu którego dowiedziała się w dniu 19 grudnia 2020r. Jakie decyzje procesowe może podjąć Sąd?
1. Reprezentuje Pan/ Pani Janinę Nowak, która została pozwana do Sądu, jako sprawczyni wypadku komunikacyjnego na szkodę swojego byłego męża Tomasza Nowaka, o zapłatę kwoty 70.000 złotych tytułem odszkodowania za uszkodzenie auta powoda. Zdarzenie miało miejsce podczas przypadkowego spotkania stron na wakacjach w Kołobrzegu. Sąd, na wniosek powoda, dopuścił dowód z zeznań świadka 19-stoletniego Alana Mikelskiego, który podczas libacji alkoholowej ze znajomymi odbywającej się na plaży w Kołobrzegu, był rzekomo naocznym świadkiem tego, jak Pana/ Pani klientka z premedytacją rozpedziła swoje auto i „skasowała” pojazd powoda zaparkowany tuż przy plaży. Dowód ten zostanie przeprowadzony w drodze pomocy prawnej przez Sąd Rejonowy w Kołobrzegu na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2021r. Ma Pan/ Pani zaplanowany w tym czasie urlop poza granicami w kraju. Z powodu urlopu nie macie Państwo kogo ustanowić swoim substytutem. Proszę sporządzić listę 5-10 pytań do świadka, które pozwoliłyby skutecznie podważyć wiarygodność jego zeznań.

#### Źródła prawa

1. Ustawa z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (t. j. Dz. U. 2020, poz. 1575 z późn. zm.);
2. Ustawa z dnia 06 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t. j. Dz. U. 2020, poz. 75 z późn. zm.);
3. Ustawa z dnia 17 grudnia 2009 roku o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (t. j. Dz. U. 2020, poz. 446).

#### Zalecana literatura

1. B. Bładowski : Metodyka pracy sędziego cywilisty, Warszawa 2009;
2. T. Wiśniewski : Przebieg procesu cywilnego, Warszawa 2009;

3. H. Pietrzkowski : Czynności procesowe zawodowego pełnomocnika w sprawach cywilnych, Warszawa 2013;
4. M. Sieradzka : Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz, Warszawa 2010.

#### Przykładowe orzecznictwo

1. Uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 23 września 1963 r., III CO 42/63, OSNCP 1965, nr 2, poz. 22;
2. Uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 30 grudnia 1993 r., III CZP 146/93, OSNCP 1994, nr 5, poz. 94;
3. Uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 05 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008, nr 11, poz. 122;
4. Wyrok SN z dnia 11 lipca 1969 roku, I CR 140/69, OSNCP 1970, nr 5, poz. 85;
5. Wyrok SN z dnia 15 czerwca 1973 roku, II CR 257/73, OSNCP 1974, nr 4, poz. 76.